

Славчо Красински

Старият училищенъ прислужникъ се изправи на каменната площадка и размаха звънеца. Звънливо чуруликане прекъсна игритѣ на двора и напомни на ученицитѣ за края на междучасието — първото междучасие отъ новата учебна година! Нѣкои шумно се спустанаха къмъ класнитѣ стаи, други стояха на двора и не вѣрваха сякашъ, че днитѣ на волното безгрижие свършиха. Звънливото чуруликане на звънеца имъ напомняше скъпи радости, които нѣма да се върнатъ вече. Спомниха си широкитѣ лѣтни ливади, пѣсенята на чучулигитѣ, която се сливаше съ далечния звънъ на стадата, и очитѣ имъ плуваха въ тъга и влага...

Звънецътъ замръ изведнѣжъ, и прислужникътъ влѣзе въ училището. Дворътъ стана тихъ и сякашъ по-широкъ и по-печаленъ. Нѣколко бѣброви вработа се гонѣха въ клонитѣ на голѣмитѣ акации и ронѣха жълта, ситна шума. Тогава останалитѣ ученици полека заизкачваха каменнитѣ стѣпала на училището и скоро се изгубиха вътре.

Само единъ като че ли не бързаше да влѣзе при своитѣ другари въ класа и продължаваше да стои на площадката предъ училищната врата. Той се наричаше Клешо и ходѣше съ лениви, бавни крачки. Лицето му бѣше постоянно намръщено, а въ малкитѣ му очи никога нѣмаше радостъ. Бѣше отъ заможни родители, и